

Arrest

nr. 94 190 van 20 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 28 september 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 27 juli 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en waarbij geoordeeld wordt dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 niet meer van toepassing zijn .

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. GUEDENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 3 februari 2006 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten die resulteerde in een beslissing tot weigering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten. Op 21 april 2006 bevestigde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen deze beslissing. Verzoekster ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad van State.

1.2. Op 16 maart 2009 diende verzoekster een tweede asielaanvraag in bij de Belgische overheid. Op 30 maart 2009 weigerde het bestuur de in overwegingname van deze asielaanvraag.

1.3. Verzoekster diende op 24 april 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: de Vreemdelingenwet)

1.4. De Raad van State bevestigde bij arrest nr. 198.140 van 23 november 2009 de onder punt 1.1. genoemde bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

1.5. Op 27 juli 2012 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing waarbij de in punt 1.3. bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en waarbij geoordeeld wordt dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 niet meer van toepassing zijn. Deze beslissing wordt betekend op 29 augustus 2012 en vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27/04/2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

O., K. (...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Georgië

geboren te Tbilisi op 17.06.1982

+ minderjarig kind : O., M. (...) (R.R.: (...)) adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor O., K. (...) (R.R.: 082061750471) die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 09/07/2012 in gesloten omslag).

De aanvraag dient derhalve ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Bovendien beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen. (...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In de bestreden beslissing wordt enerzijds gesteld dat de aanvraag om verblijfsmachtiging die ingediend werd op grond van artikel 9 ter, van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Anderzijds geeft de bestreden beslissing tevens een antwoord op een aanvraag om machtiging tot verblijf die ingediend werd op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De aangehaalde middelen worden per onderdeel behandeld.

Voor zover de bestreden beslissing de aanvraag om verblijfsmachtiging die ingediend werd op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaart.

2.2. In wat als een eerste middel kan worden beschouwd, werpt verzoekster op: “Schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, evenals schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 in verband met de uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen.”

Verzoekster betoogt als volgt:

“Overeenkomstig artikel 9ter, §1, lid 1 van de Vreemdelingenwet kan de in België verblijvende Vreemdeling die zijn identiteit aantoont en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, een machtiging tot verblijf in het rijk aanvragen.

Volgens lid 5 van artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet dient de beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, te gebeuren door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft;

In het voorliggend dossier heeft de ambtenaar-geneesheer bij het onderzoek van het dossier geen toepassing gemaakt van artikel 9ter, §1, lid 5 van de Vreemdelingenwet (cfr. Stuk 3).

Immers uit niets blijkt of de ambtenaar-geneesheer heeft onderzocht of er mogelijkheden bestaan tot behandeling in het land van herkomst. Evenmin heeft de ambtenaar-geneesheer enig uitsluitsel gegeven over de toegankelijkheid voor verzoekster tot een behandeling voor haar ziektebeeld in haar land van herkomst, terwijl dit toch essentieel is bij de beoordeling van het dossier van verzoekster.

Anderzijds blijkt uit de inhoud van het medisch advies dat de adviserend ambtenaar-geneesheer bij de beoordeling van het dossier stelt dat uit dit medisch dossier niet toelaat vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de Mens zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte (EHRM 27 mei 2008, grote kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM, 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

In casu diende de ambtenaar-geneesheer niet vast te stellen of er sprake was van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, doch hij diende vast te stellen of er sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de persoon die een aanvraag indient op basis van de bepalingen voorzien in artikel 9ter § 1 van de Vreemdelingenwet.

Op het eerste zicht lijkt het criterium zoals vereist door artikel 3 van het EVRM strenger te zijn dan het criterium zoals vereist door artikel 9 ter, §1 van de Vreemdelingenwet. De rechtspraak aangehaald door de ambtenaar-geneesheer is slechts van toepassing in individuele gevallen en geldt NIET bij wijze van algemeen geldende wetgeving!!! Deze rechtspraak kan dan ook NIET toegepast worden op het voorliggend dossier van verzoekster.

Als het Europees Hof voor de Rechten van de Mens wordt uitgenodigd om uit te leggen hoe de wetgeving van toepassing in the United Kingdom moet worden uitgelegd teneinde de toetsing aan artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens te doorstaan, impliceert zulks geenszins dat identiek het zelfde criterium van toepassing zou zijn op de wetsartikels zoals geformuleerd in de Belgische rechtsorde, inzonderheid de rechtsregels geformuleerd in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet,

Aangezien de ambtenaar-geneesheer bij zijn beoordeling van het dossier van verzoekster duidelijk en manifest foutief is vertrokken van de strenge definitie die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft gehanteerd aangaande de wetgeving van toepassing in The United Kingdom, doch helemaal geen onderzoek heeft gevoerd of het verzoek van verzoekster voldoet aan de voorwaarden voorzien in artikel 9ter, § 1, lid 1 en 5 van de Vreemdelingenwet, is er sprake van schending van de rechtsregels voorzien in artikel 9 ter, §1, lid 1 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Vermits verweerster zich in haar bestreden beslissing beperkt tot een verwijzing naar de elementen voorhanden in het verslag van de ambtenaar-geneesheer, elementen die zoals reeds uiteengezet berusten op een foutieve beoordeling van het dossier doordat er geen correcte toepassing werd gemaakt van de rechtsregels die onder de Belgische rechtsorde vallen, is de beslissing van verweerster behept met een gebrek; In het verslag van de ambtenaar-geneesheer wordt geen informatie verstrekt over de toegankelijkheid, noch over de mogelijkheid tot behandeling van de ziekte in het land van herkomst, ziekte die bij verzoekster duidelijk aanwezig is.

Aangezien hieromtrent geen standpunt werd geformuleerd, is de beslissing van verweerster aldus onvolledig.

Als verweerster een beslissing neemt zonder dat alle elementen van het dossier concreet werden onderzocht, schendt verweerster de op haar rustende materiële motiveringsplicht.

Verweerster kan slechts tot een correcte eindbeoordeling van een dossier komen op voorwaarde dat alle aanwezige elementen op een concrete en volledige wijze werden onderzocht, hetgeen thans duidelijk NIET het geval is.

Om deze reden dient de bestreden beslissing nietig verklaard te worden”.

2.3. Kernbetoog van verzoekster is dat de verwerende partij in strijd met artikel 9ter, §1, eerste lid en vijfde lid van de Vreemdelingenwet niet heeft onderzocht of er mogelijkheden bestaan tot behandeling voor verzoeksters aandoening of ziekte in het land van herkomst en of die dan toegankelijk zijn voor verzoekster.

2.4. De bestreden beslissing steunt op de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet “zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen”. Deze bepaling luidt als volgt:

Art. 9ter. § 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2 (...).

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...).”

2.5. In casu verwijst de bestreden beslissing naar het medisch advies van de arts-adviseur van 9 juli 2012 en stelt ze vast dat de aangehaalde medische elementen van verzoekster “niet weerhouden konden worden”. Vervolgens stelt de bestreden beslissing:

“Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat de arts-adviseur op 9 juli 2012 een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende de aandoening van verzoekster. Het advies luidt als volgt:

"Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 27.04.2009.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

Verwijzend naar het medisch attest d.d.10/04f2009 van Dr. Kerch, blijkt dat betrokkene lijdt aan een majeure depressie met psychotische kenmerken. Betrokkene neemt Efexor, Zyprexa en Nortrilen. Opvolging door een huisarts of een specialist is nodig.

Het dossier bevat meerdere verslagen van de psycholoog d.d. 08/06/2011,12/11/2011,07/02/2012 en 27/04/2012. Hieruit blijkt dat ze opgevolgd wordt voor een ernstige depressie.

Verwijzend naar het medisch attest d.d. 15/06/2011 van Dr. Coppens van de reuma kliniek, blijkt dat betrokkene lijdt aan de ziekte van Bechterew, een HLA-B27 geassocieerde sacro-ileitis, De CRP was negatief. De behandeling is conservatief met ontstekingsremmers en mobilisatie.

Verwijzend naar de medische attesten d.d. 23/08/2011, 19/11/2011 en 06/03/2011 van Dr. Comelissen, huisarts, blijkt dat betrokkene lijdt aan de ziekte van Bechterew met aanslepende dorso-lumbalgieën en aan PTSD waarvoor ze psychologisch wordt begeleid. Betrokkene neemt enkelontstekingsremmers voor de reumatische klachten en geen medicatie voor de psychische klachten.

Verwijzend naar het medisch attest d.d. 13/02/2012 van Dr. Van Wanghe, reumakliniek, blijkt dat betrokkene lijdt aan de ziekte van Bechterew met geankyloseerde sacro-iliacale gewrichten. D~behandeling bestaat uit een NSAID of een combinatie van NSAID.

Analyse van dit medisch dossier leert mij dat betrokkene lijdt aan een depressieve toestand waarvoor ze psychologisch wordt begeleid. Ze neemt geen medicatie voor de psychische klachten. Ze lijdt ook aan een reumatische aandoening met verminderde mobiliteit sacro-iliacaal. Mobilisatie is nodig en de inname van niet-steroidale antiflogistica (ontstekingsremmers en pijnstillers).

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit het medisch dossier blijkt niet dat de aandoeningen een directe bedreiging betekenen voor het leven van betrokkene. Betrokkene werd niet gehospitaliseerd en neemt enkelontstekingsremmers.

Geen enkel vitaal orgaan is in een dergelijke toestand dat het leven onmiddellijk in gevaar is.

Er is geen sprake van een vergevorderd stadium van de ziekte. Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel".

2.7. Gelet op de redactie van artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet is deze bepaling van toepassing op drie gevallen, namelijk wanneer er sprake is van een ziekte of aandoening die:

- ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven
 - ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit
 - ofwel een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling
- doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

2.8. Uit het hierboven vermeld advies van de arts-adviseur van 9 juli 2012, waarvan kan worden aangenomen dat de verwerende partij het geheel onderschrijft aangezien zij ernaar verwijst in de bestreden beslissing, blijkt dat niet werd nagegaan of de aangehaalde medische elementen van verzoekster een reëel risico inhouden op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst alhoewel hij in zijn advies onder meer gewag maakt van een "medisch attest d.d.10/04f2009 van Dr. Kerch,(waaruit) blijkt dat betrokkene lijdt aan een majeure depressie met psychotische kenmerken. Betrokkene neemt Efexor, Zyprexa en

Nortrilen. Opvolging door een huisarts of een specialist is nodig". De arts-adviseur is blijkens zijn advies enkel nagegaan of er sprake is van een directe bedreiging voor het leven van de betrokkene. Hij specificeert in zijn advies dat er geen sprake is van een vergevorderd stadium van de ziekte. Op grond hiervan concludeert hij: *"Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel"*. Het gegeven dat niet werd nagegaan of de aangehaalde medische elementen van verzoekster een reëel risico inhouden op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst is zoals verzoekster terecht betoogt, strijdig met het hierboven vermelde artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet alsmede met het gestelde in artikel 9ter, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet dat uitdrukkelijk bepaalt: *"De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft."*

2.9. De arts-adviseur is dus niet nagegaan of de medische elementen die verzoekster had aangehaald een reëel risico inhouden op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Desalniettemin stelt de bestreden beslissing dat *"uit het voorgelegd medische dossier niet (kan) worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft"*. Voor zover begrepen dient te worden dat verwerende partij van oordeel is dat aangezien verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, bijgevolg verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft, dient de Raad op te merken dat deze stelling geen steun vindt in artikel 9 ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Uit artikel 9 ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan immers niet worden afgeleid dat indien een vreemdeling niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor zijn leven of niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor zijn fysieke integriteit hij derhalve niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Het vindt evenmin steun in het hierboven vermelde artikel 9 ter, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet.

2.10. Verwerende partij kan in haar nota niet dienstig verwijzen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) en de voorbereidende werken in verband met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en in essentie betogen dat de hoge drempel voorzien in de in de nota aangehaalde rechtspraak van het EHRM – d.w.z. de aandoening dient levensbedreigend te zijn gezien de kritieke gezondheidstoestand of het dient te gaan om een zeer gevorderd stadium van de ziekte – bepalend is bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, aangezien dit geen afbreuk kan doen aan een duidelijke wetsbepaling die drie verschillende situaties beoogt en de ambtenaar-geneesheer uitdrukkelijk oplegt onder meer de mogelijkheden van behandeling en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst te beoordelen. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM meer betreft dan het louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene fysiek mogelijk is om te reizen of de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Conform zijn vaste rechtspraak heeft het Hof immers oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van dit artikel. Aldus motiveert het Hof in zijn arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdeling zich heden niet in een terminale of kritieke fase bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst (zie in deze zin EHRM 29 mei 1998, nr. 40900/98, *Karara v. Finland* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, *SCC v. Zweden* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, *Henao v. Nederland* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, *Ndangoya v. Zweden* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, *Amegnigan v. Nederland* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, *Aoulmi v. Frankrijk*, par. 57-60;

EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, par. 46-51; EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, *Yoh-Ekale Mwanje v. België*, par. 81 e.v.).

2.11. Er werd in strijd met artikel 9ter, §1, eerste lid en laatste lid van de Vreemdelingenwet niet nagegaan of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing voor zover zij de aanvraag op verblijfsmachtiging die ingediend werd op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaart.

Voor zover de bestreden beslissing stelt dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 niet meer van toepassing zijn.

2.12. In wat als een tweede middel kan beschouwd worden werpt verzoekster de schending op van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Verzoekster betoogt als volgt:

*Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS, 11 januari 2007, nr. 166.563; OPDEBEECK, I, en VAN DAMME M. (eds), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Die Keure, Brugge, 2006, 315-349).*

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS, 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd.

In 2009 gaf de overheid te kennen dat zij wenste over te gaan tot regularisatie van een aantal personen wiens verblijfsstatuut niet in orde was. Zij vaardigde hiervoor een zogenaamde Instructienota uit op 19 juli 2009. Deze Instructienota bevatte een aantal mogelijkheden en criteria volgens dewelke vreemdelingen wiens verblijfsstatuut niet in orde was, tot regularisatie van hun verblijf in België konden overgaan.

Ook al werd de Instructienota vernietigd door de Raad van State bij arresten van 09/12/2009 en 05/10/2011, toch gaf de Overheid te kennen dat zij voor alle dossiers die tijdig werden ingediend, de criteria aangaande de Instructienota zou blijven toepassen teneinde na te gaan of de aanvrager in aanmerking kwam voor regularisatie.

Verzoekster legde in het kader van de regularisatie-campagne een verzoek tot regularisatie neer op 15 december 2009 en ontving tot op heden GEEN beslissing vanwege verweester aangaande deze regularisatie-aanvraag.

Thans stelt verweester laconiek in de bestreden beslissing dat zij geen standpunt meer dient in te nemen over deze regularisatieaanvraag "omdat de criteria van de Instructie niet meer van toepassing zijn."

In feite maakt verweester zich ingevolge deze beslissing schuldig aan willekeur en discriminatie: immers zij heeft in heel wat gevallen personen zonder geldige verblijfspapieren geregulariseerd op basis van de criteria voorkomend in de instructienota van 19 juli 2009, ook nadat deze Instructienota werd vernietigd door de Raad van State,

Doordat verweester thans weigert om diezelfde regularisatiecriteria toe te passen op het dossier van verzoekster, die nochtans aan alle voorwaarden voldeed die indertijd werden opgelegd in de Instructienota, schendt verweester het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

2.13. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021)

2.14. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009) niet meer van toepassing zijn. Er wordt onder meer verwezen naar arrest nr. 215.571 van de Raad van State van 5 oktober 2011. Hierin werd geoordeeld dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571). Voorts oordeelde de Raad van State in dit arrest dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie van 19 juli 2009 is voldaan, de voorwaarden van deze instructie als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waardoor deze bepaling geschonden wordt.

2.15. Het vertrouwensbeginsel en rechtszekerheidsbeginsel brengen niet met zich mee dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk gedurende een bepaalde periode, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door er gedurende een bepaalde periode een niet wetsconforme praktijk op na te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Waar verzoekster er zich in se over beklagt dat zij niet de toepassing krijgt van de criteria van de instructie van 19 juli 2009 daar waar andere vreemdelingen er wel van genoten hebben en van oordeel is aan "alle" daarin gestelde voorwaarden te voldoen, dient de Raad op te merken dat, daargelaten de vraag of dergelijk bloot betoog een schending kan aantonen van één of ander criterium van de betrokken instructie, hij alleszins niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de instructie van 19 juli 2009. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten. (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 27 juli 2012 wordt vernietigd voor zover zij ertoe strekt te stellen dat de aanvraag om verblijfsmachtiging die ingediend werd op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond is.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA